

[Hauch.]

gav Udtryk for. De Herrer kan, hvis de har Temperament til det og Lyst dertil, betragte dette som Overdrivelser; men jeg kan forsikre om, at som Forholdene er i det danske Landbrug, kommer man, hvis ikke nye Udsigter aabner sig, ikke udenom en meget væsentlig Nedsættelse af de Udgifter, som Landbrugserhvervet slæber med, og som Landbrugserhvervet i Øjeblikket ikke kan bære.

Udenrigsministeren (P. Munch): Den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Hauch) gjorde nogle Bemærkninger til mig vedrørende de Toldforhøjelser, der er foreslaaet i det foreliggende Forslag; og deres Forhold til den Oslo-Konvention, vi i Fjor ratificerede her, og som forhaabentlig om ganske kort Tid vil være ratificeret af alle de fem deltagende Stater og dermed traadt i Kraft. Det er jo saaledes, at denne Gruppe af Stater allerede nu anvender de Regler, der findes i Konventionen, og det har vi da ogsaa lagt Vægt paa ved denne Lejlighed. Et Spørgsmaal desangaaende er stillet i det andet høje Ting; der var det Finansministeren, som havde Lejlighed til at svare derpaa, og han understregede i Tilknytning til de Udtalelser, som var faldet fra Venstres Ordfører, at her er Tale om Forhøjelser med rent finansielle Formaal, Forhøjelser af fiskal Karakter, overfor hvilke man kan anvende, naar deres Ikrafttræden til Hindring af Misbrug er fornøden, meget hurtigt Bestemmelserne i den Paragraf, som Oslo-Konventionen i saa Henseende indeholder. Det er en Forstaaelse af disse Regler, som anvendes af alle de paagældende Stater og utvivlsomt ogsaa i Fremtiden vil blive anvendt paa ganske samme Maade. Det, man har ønsket at sikre sig imod gennem Bestemmelserne, er, at man indlod sig paa beskyttelsesmæssige Foranstaltninger uden at give Adgang til en forudgaaende Forhandling paa ca. 14 Dage. Naar det ikke gælder beskyttelsesmæssige Foranstaltninger, men Foranstaltninger af anden Karakter, har man ment, det var tilstrækkeligt i det Øjeblik, Ikrafttræden skete, at give Meddelelse derom. Det udelukker jo ikke, at man under den ene eller den anden Form vender tilbage til Spørgsmaalet mellem de paagældende Stater. I dette Tilfælde er Meddelelsen givet, saa snart der overhovedet forelaa Meddelelse fra Udvalget om, hvilke Beslutninger man der havde taget, altsaa for to Dage siden. Der er for mig intet, der tyder paa, at der skulde være nogen som helst Tilbøjelighed til at

rejse en Forhandling i den Anledning fra nogen af de paagældende Staters Side.

Man maa jo huske paa, at det ikke blot drejer sig om de formelle Sider af Spørgsmaalet, men ogsaa om, hvorvidt de paagældende Bestemmelser har en praktisk og reel Betydning for vedkommende Stater, saaledes at de kunde ventes at have nogen Grund til at ønske en Forhandling derom, og det tror jeg at turde sige, efter alt hvad der foreligger for mig, at det kan ikke vel tænkes, at disse Bestemmelser skulde rejse nogen saadan Interesse i nogen af Oslo-Konventionens Stater. Det, det drejer sig om, og det, som navnlig har været fremhævet i Udtalelser om dette Spørgsmaal, er de nye Bestemmelser om en Æbletold. Den langt, langt overvejende Del af de Æbler, der udefra tilføres Danmark, kommer imidlertid fra de Forenede Stater, og de Mængder af Æbler, der kommer fra Stater indenfor Oslo-Konventionens Lande, er ganske smaa. For det Land, man hyppigst tænker paa, nemlig Holland, har det vel gaaet noget op og ned. I Aaret 1930, det sidste Aar, for hvilket der kan foreligge en samlet Opgørelse, drejede det sig om en Indførsel fra Holland til en Værdi af i alt 97 000 Kr.; det vil sige, at der her overhovedet kan blive Tale om Toldbeløb paa 8 000—9 000 Kr. for Hollands Vedkommende. Jeg kan ikke tænke mig, at dette kan volde nogen som helst Vanskelighed eller Betænkelighed hos den paagældende Stat.

Jeg forstod, at det ærede Medlem tænkte paa det, han kaldte Irritationen; og det er sikkert, at alle Arter af Beslutninger, som paa den ene eller den anden Maade berører Toldvæsenet, er mere eller mindre ubekvemme, set fra et udenrigsministerielt Standpunkt; men jeg kan dog ikke se rettere end, at dette er noget af det uskyldigste, man i saa Henseende overhovedet kan komme til at staa overfor. Det ærede Medlem har Ret i, at vore Landbrugsforhold med Hensyn til Udførselen ikke mindst til de fire Lande, hvortil vor Udførsel i nogen Grad er gaaet til Erstatning for den store Tilbagegang, Nødstilstanden i Tyskland har medført, er meget vanskelige, at der, fordi vi her kommer ind paa et nyt Marked, og fordi dette sker samtidig med, at Landbrugsforholdene ogsaa i disse Lande er af vanskelig Karakter, atter og atter møder Spørgsmaal om, hvorvidt den nye danske Indførsel paa den ene eller den anden Maade kan volde Besvær og Skade for Landbruget i vedkommende Land. Ganske vist møder der samtidig